Szalonta, januar 3án 1847.

Kedves Barátom!

Feltépem a levelet, mellyet, félrevonultan a szalon-tai dörvánnapok tivornyáiról, önnek becses néveszé-jére irtam, de némi közbejött akadályok miatt még pos-tára nem tettem; fel, mert akkori üdvözletemet újabbal, nagyobbszerűvel kell pótolnom; s valamint akkor fi-vesen vhajtám hogy isten önt, mint tőrvánt, mint em-bert, mint igaz, őszinte keblű, képmutatás nélküli, ba-rátomat élhesse és juttassa el (Kazinczyként) zöld öreg-ségre: úgy most, honnan kivánom, hogy jelen állása úgy is mint szigeti vkatvé; úgy is mint magyar tudós társasági levelező tagé legyen csak gratus ad majora; mellyt kivánatom hogy nem kizelgésből ve-szi eredetét, ugyhiszem ön előtt erősítnem nem kell. Egyéb iránt, hogy ön juralmat nyert, az épen olly kevésé le-gyen meg, mint megüszkötém vala, ha, mint tavaly, ne nyert. Erről elég.

Vig eposomat Erdélyi visszaküldte az nézés vé-gett. Igazinom kellene rajta; de újat irni sem idő-tem kedve, ezen pedig csak a tűz segíthet. Visszaküldöm csaknem úgy, a hogy kapram, hadd állja ki a sajtó szemetisét. Ha isten élhet, talán még engeszteli ő-dozatot visel a Komikum megsértett istenműjének.

Toldi, a mint látom felmem. Hogyan szerzik a mutatvány?

Igen, a trachini nők tárgyában nyugpalamul várom a feleletet, mert fordítani szeretném. Mulatkor le-

mondom

mostanról elfeledtem megemlíteni, hogy az igen ékelelen, s nem soda, ha a közönség nem pártolja. Az angol levelet óhajtva várom. Ne feledkezzék el kedves barátom a „fordítják"-ról.

Divatlapba semmit sem írtam, talán nem is írok. egyéb„iránt a „Divatlap"-ot, társak nem vállalkozva miatta, megszűntem olvasni. Bánom, de hiában. Előfizettem a m. szépirodalmi szem„lére; abból csak olvasok valami okosat. A „casino" tartja az „Elestképelés".

Ad vocem: casinó: ennek jelenben igen kritikus napjait éljük. Egyik nap olly erősnek hiszik, mint a csúcshegy, másik nap pedig már vége omlása miatt esünk aggodalomban. János napon tánczigalma volt, mellynek egy harmadrész jövedelme, 30 czíp„kuszos, na vajon ki ugyanannyi kalonnai szegény közt. Mit csak cserésnek egy vacsoráért? kérdi ön. Kevés biz az; de még is valami; s az éneklésre valaki: mindegy az áldozat szó s ezen mondat, legalább az áldozó félre nézve, igaz.

Más ujság — semmi különös. A párok erősebb ellenésben állnak, mint valaha: kibékülés bajosan remélhető. S mint min„denütt, úgy nálunk is megtartja a párosodás ezeteri bélyegét: a felek veszekednek, de nem egymást ütik, hanem a köz„ügyet. –

Hogyan van, kedves barátom? mit dolgozik? miképt élte a téli időszakot? Írjon, az isten áldja meg, mielőbb, s ne feledjen mulatni kérdésimre válaszolni.

Háznépem egészséges; nőm teljes lelki örömmel hallá tőlem ön elömenetét; gyermekeim emlékezetében mélyen van vésve a kedves vendég: nem a tudós, a költő, hanem a gyermekieven kedves mulatató — megengedjen ön, hogy illyesekre áradozok, de a mi tele van, annak áradnia kell. Szen önnel kedves barátom, éljen boldogúl, és — — és diesően! kivánja

önnek

tisztelője, és szerető barátja: Arany János

Szalontáról.

Tekintetes tudós Szilágyi Jenő úrnak, a Máramaros-Szigetről ref. fel. tanuda egyik érdemes közokatatójának, a magyar tudós társaság levelező tagjának teljes tisztelettel.

Szigetben
Máramaros vármegyében